

Arrest

nr. 206 201 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13).

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

naam: H.

voornaam: H.

geboortedatum: 02.06.1962

geboorteplaats: Buze Uji Shkoder

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 30.12.2017

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanranding op de eerbaarheid. (PV DE.37.L4.020904 van de politie zone van ST-Niklaas).

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.11.2013 hem betekend werd op 22.11.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), juncto de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoeker licht het tweede middel als volgt toe:

"(...) SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM) IUO. ART. 74/13 VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART 62 VREEMDELINGENWET IUO. ART. 1-3 WET 29 JULI 1991)

10.

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen rekening met de medische problematiek van verzoeker.

De Staatssecretaris heeft kennis van de medische problematiek van verzoeker (= levercirrose), minstens behoort hij hiervan kennis te hebben, aangezien hiervan uitdrukkelijk melding werd gemaakt in de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 12 april 2012, doch deze onontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 oktober 2015. (stuk 4)

Op heden ligt m.a.w. geen beslissing voor m.b.t. de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

De beslissing dd. 12 april 2012 werd overigens door uw Raad vernietigd net om reden dat de arts-attaché in zijn advies (waarop de beslissing gesteund was) geen uitspraak had gedaan nopens de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling zou opleveren voor verzoeker, (cfr. Arrest dd. 19 oktober 2015)

Op heden werd geen nieuwe inhoudelijke beoordeling uitgevoerd m.b.t. een eventuele schending van art. 3 EVRM.

Derhalve dringt de vaststelling zich op dat op heden geen onderzoek door verwerende partij voorligt m.b.t. de vraag of de verwijdering van verzoeker, rekening houdend met zijn gekende medische problematiek, geen schending zou opleveren van art. 3 EVRM.

Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval van een zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd zonder onderzoek of zijn verwijdering geen schending zou opleveren van art. 3 EVRM.

(Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36)

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.58 6 dd. 29.10.10):

Il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé ».

Vrije vertaling :

« Het behoort aan de autoriteit om, overeenkomstig de geciteerde voorbereidende werken, de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken, alvorens over te gaan tot de gedwongen verwijdering. »

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

"Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du § 4 de celle-ci.

Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que « Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doc. Pari., Ch. , 51/2478/001, Exposé des motifs, p. 36) .

Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par

l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. »

Vrije vertaling onderlijnd fragment :

"Uit het voorgaande vloeit voort dat een verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Wet van 15 mei 1980 onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, in strijd is met art. 3 EVRM, aangezien uit de motivering niet blijkt dat het bestuur heeft onderzocht of de aandoening van

verzoeker een reëel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer (...) "

Dit is net de hypothese welke in het dossier van betrokkene voorligt.

In casu werd door verwerende partij (nog) niet onderzocht of de aandoening van verzoeker een reëel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer. Uw Raad bevestigde zulks reeds uitdrukkelijk in haar arrest dd. 19 oktober 2015 (zie 4de paragraaf e.v. op p. 10 van het arrest (stuk 5))

Een (adequaat) onderzoek in het kader van art. 3 EVRM werd door verwerende partij op heden niet uitgevoerd zodat (ipso facto) een schending van art. 3 EVRM dient te worden aangenomen.

Ook om die reden dient de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat hij een gezinseenheid vormt en dat hij samen met zijn echtgenote en kinderen in België verblijft. Zijn jongste zoon zou gebonden zijn door een leerovereenkomst en hij zou met hem een gezinsleven vormen. Door niet te verwijzen naar de kinderen, zou artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn geschonden. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn medische problematiek.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet genomen omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast werd toepassing gemaakt van artikel 74/14 §3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde, er een risico op onderduiken bestaat en hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel van 22 november 2013 en aan een eerder inreisverbod van 20 november 2013. Het risico op onderduiken en het gevaar voor de openbare orde wordt evenmin betwist. Het determinerende motief, op grond waarvan de bestreden beslissing geschraagd wordt naar recht, wordt niet betwist.

Verzoeker gaat enkel in op het feit dat er geen rekening gehouden werd met zijn kinderen en zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker toont niet aan dat zijn gezondheidstoestand zou zijn gewijzigd ten opzichte van het moment waarom de medische regularisatieaanvraag werd afgesloten, waardoor hij niet aantoont wat het belang is bij zijn kritiek. Uit de inventaris bij zijn verzoekschrift blijkt alleszins niet dat hij medische attesten heeft gevoegd.

M.b.t. zijn kinderen, dient te worden opgemerkt dat hij niet aantoont minderjarige kinderen te hebben, waardoor de verwerende partij niet verweten kan worden geen melding te hebben gemaakt van zijn kinderen.

Verder toont hij niet aan dat zijn gezinsleden over een regelmatig verblijf beschikken in België. Alleszins maakt hij niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden verder gezet. Nu er geen hinderpalen worden aangetoond kan een schending van artikel 8 EVRM niet worden weerhouden. De middelen zijn niet ernstig.”

2.3. In het tweede middel voert de verzoeker de schending aan van onder de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker stelt in zijn tweede middel dat de verweerder kennis heeft van de medische problematiek van de verzoeker, namelijk levercirrose, of minstens behoort hij hiervan kennis te hebben, aangezien hiervan volgens de verzoeker uitdrukkelijk melding werd gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag werd volgens de verzoeker onontvankelijk verklaard bij beslissing van 12 april 2012, maar deze onontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 19 oktober 2015. De verzoeker verwijst naar stuk 4. Er werd volgens hem tot op vandaag nog geen nieuwe beslissing genomen over deze aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt verder dat de beslissing van 12 april 2012 door de Raad vernietigd werd om de reden dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geen uitspraak had gedaan over de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling zou opleveren voor de verzoeker. Tot op vandaag werd volgens de verzoeker geen nieuwe inhoudelijke beoordeling uitgevoerd met betrekking tot een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, en daarom dringt de vaststelling zich op dat op vandaag geen onderzoek door de verweerder voorligt met betrekking tot de vraag of de verwijdering van de verzoeker, rekening houdend met zijn gekende medische problematiek, geen schending zou opleveren van artikel 3 van het EVRM. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt volgens de verzoeker geen rekening met de medische problematiek van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat er zich in het administratief dossier een stuk bevindt van 15 maart 2018 waarin de verweerder het volgende meedeelt: *“Refererend naar het verzoekschrift van 12.03.2018, in bijlage, kan ik u op de hoogte stellen van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het administratief dossier met betrekking tot de in referentie aangeduide zaak reeds neergelegd heeft naar aanleiding van de procedure 188.205. Eventuele nieuwe stukken worden u samen met dit schrijven toegezonden. U wordt verzocht ze bij het origineel dossier te voegen.”* De Raad stelt vast dat het rolnummer 188.205 betrekking heeft op een ander persoon, namelijk Hotaj Enrion. De verwijzing naar het administratief dossier dat werd neergelegd in de procedure met rolnummer 188.205 is dan ook niet dienstig. Bovendien werd in de zaak met rolnummer RvV 188 205 op 12 december 2017 arrest nr. 196 442 werd uitgesproken. Dit arrest dateert dus van vorig jaar, meer bepaald meer dan vijf maanden voor de terechtzitting in de huidige zaak. Dit administratief dossier is op dit moment echter niet meer in het bezit

van de Raad. Het is de verantwoordelijkheid van de verweerder er voor te zorgen dat het administratief dossier wordt neergelegd. De zaak wordt verder behandeld op grond van het administratief dossier zoals het op dit moment voorligt.

De Raad stelt met de verzoeker vast dat bij arrest nr. 154 774 van 19 oktober 2015 inderdaad de beslissing van 12 april 2012 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 februari 2012, vernietigd werd.

De Raad stelt ook vast dat in het administratief dossier geen enkele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoeker terug te vinden is, noch enige beslissing van de verweerder in antwoord op een dergelijke aanvraag. De verweerder geeft bij de weergave van de feiten in de nota met opmerkingen aan dat de verzoeker op 2 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter zou ingediend hebben, die op 4 september 2013 onontvankelijk zou verklaard zijn. Van deze beslissing is echter geen spoor te vinden in het administratief dossier. De verweerder geeft in het feitenrelaas in de nota met opmerkingen verder aan dat de verzoeker op 23 juli 2014 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende op grond van zijn medische toestand. Deze aanvraag werd volgens de verweerder ontvankelijk verklaard zijn op 13 augustus 2014, maar op 10 september 2014 zou deze aanvraag ongegrond verklaard zijn nadat de ambtenaar-geneesheer op 5 september 2014 een advies opstelde waarin hij aangaf dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar is in Albanië. De Raad stelt vast dat blijkt dat het beroep tegen deze beslissing van 10 september 2014 werd verworpen bij arrest nr. 196 442 van 12 december 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, maar dat zoals reeds werd aangegeven deze beslissing betrekking heeft op een ander persoon. Uit het arrest blijkt overigens dat deze persoon werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, terwijl de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten. In het administratief dossier is bovendien geen spoor van enige beslissing in antwoord op de aanvraag van 27 februari 2012.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de verzoeker eveneens geschonden acht, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en “de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. De Raad stelt vast dat uit de beperkte gegevens die voorliggen enkel kan worden afgeleid dat er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 27 februari 2012; dat de beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag van 12 april 2012 werd vernietigd omdat er niet werd nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat er nog geen nieuwe beslissing werd genomen aangaande deze aanvraag.

Aldus blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij op heden nog niet definitief werd beoordeeld, minstens onvolledig werd beoordeeld, zodoende dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat er aan de verplichting van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd voldaan door te verwijzen naar de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het kwam bijgevolg aan de verwerende partij toe om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij op het ogenblik dat zij overging tot het nemen van het verwijderingsbesluit.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen op het tweede middel van de verzoeker dat de verzoeker niet aantoonde dat zijn gezondheidstoestand zou zijn gewijzigd ten opzichte van het moment waarop de medische regularisatieaanvraag werd afgesloten. Uit de inventaris bij het verzoekschrift blijkt volgens de verweerder alleszins niet dat de verzoeker medische attesten heeft gevoegd. De Raad stelt echter vast dat dit aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet. Dit is echter een a posteriori motivering. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de medische situatie van de verzoekende partij op heden nog niet volledig werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Noch

de Dienst Vreemdelingenzaken zelf, noch de raadsman van de verwerende partij is bekwaam om zich uit te spreken over de medische toestand van de verzoekende partij.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 december 2017, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU